

že sama nebo svými zaměstnanci neodstranila unikání plynu po tak dlouhou dobu a že se nepostarala o to, by záchod hosty používaný byl řádně osvětlen. Příčinná souvislost mezi zaviněním žalované, pokud se týče jejím opomenutím jest ze zjištěných okolností patrna, neboť, kdyby byl záchod osvětlen, nebyl by si musel žalobce posvítiti sirkou, a kdyby byla při náležitém dozoru nad provozními místnostmi závada unikání plynu odstraněna, nebylo by ke škodné události došlo. Odvolací soud právem neuznal na vlastní neopatrnost žalobcovu, vyloučiv, že výbuch nastal proto, že žalobce sám na plynovém zařízení neopatrně manipuloval. Jeho spoluzavinění na škodné události nelze spatřovati v tom, že si na záchodě posvítíl sirkou, ano tam světlo nehořelo.

Čís. 12097.

Dědic přihlásivší se s dobrodiním inventáře ručí za pozůstalostní dluhy do výše pozůstalostního jmění podle hodnoty, již má podstata v době odevzdání. Ve sporu proti dědici o zaplacení pozůstalostního dluhu nelze přezkoumati správnost ani inventury, ani odevzdací listiny. Dědic by mohl uplatňovati na svou obranu jen takové změny pozůstalostního jmění, jež nastaly v době od inventury do odevzdání pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1932, Rv II 86/31.)

Žalující spořitelna poskytla Josefu S-ovi zápůjčku. Po smrti Josefa S-a domáhala se žalobkyně zaplacení zápůjčky na universální dědičce Josefa S-a. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Ne j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Vadnost řízení a nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatelka v tom, že nebyl připuštěn důkaz pozůstalostními spisy o tom, že pozůstalost po zesnulém Josefu S-ovi byla pasivní. V pozůstalostním řízení byla pořízena inventura za účasti soudních znalců. Účelem inventury je, aby byl pořízen přesný seznam všeho jmění, jež náleželo zůstavitelovi v době úmrtí, ale mimo to, by byla ustanovena cena, jakou v den úmrtí zůstavitelova pozůstalost měla (§ 97 nesp. pat.). Zjišťuje se tu tedy autoritativním způsobem pro dědice, přihlásivšího se s výhradou inventáře, rozsah jeho ručení za pozůstalostní dluhy. Bylo proto povinností dědice, který se pozůstalostního řízení účastnil, by již v pozůstalostním řízení dbal svých zájmů a hleděl k tomu, by se toto zjišťování provedlo správně a by se případně bránil opravnými prostředky, jinak nabude usnesení vyřizující provedenou inventuru proti němu právní moci. Dědic přihlásivší se s dobrodiním inventáře ručí ovšem za pozůstalostní dluhy do výše pozůstalostního jmění (nikoli jen tímto jměním), a to podle hodnoty, kterou má podstata v době odevzdání. Mohl by tedy na svou obranu uplatňovati jen takové změny, k nimž došlo od inventury do odevzdání.

O to se však dovolatelka ani nepokouší, nýbrž chce zvrátiti celou inventuru i odevzdací listinu ji vyřídívší na základě pozůstalostních spisů, chce tedy, by byla přezkoumána v procesu správnost i inventury, i odevzdací listiny, čemuž však — jak správně uvedly nižší soudy — brání předpis § 18 nesp. pat. o právní moci.

Čís. 12098.

Proti usnesení rekursního soudu o složení zálohy na úřední výkon a kolku na osvědčení, jest dovolací rekurs nepřipustný (§ 46 (1) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.).

Rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati správnost oznámení jednatelů společnosti s r. o. o změnách v knize podílů.

Osobní způsobilost cizozemské společnosti k právnímu jednání pokud se týče oprávněnost jejich zástupců k jejímu zastupování jest posuzovati podle cizozemského práva.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, R I 923, 924/32.)

Usnesením ze dne 10. února 1932 nevzal rejstříkový soud na vědomí předloženou novou listinu společníků s r. o. s tím, že pro zjištění platnosti převodu závodního podílu holandského společníka (společnosti) především podává k ministerstvu spravedlnosti podle § 271 c. ř. s. žádost o poučení o holandském právu. Usnesením ze dne 8. července 1932 vybídl rejstříkový soud společnost s r. o., by složila k soudu 500 Kč na dávku za úřední úkon požadovaný ministerstvem spravedlnosti, jakož i kolék 8 Kč na osvědčení. Společnost s r. o. podala proti obojímu usnesení rejstříkového soudu rekurs, jemuž rekursní soud nevyhověl. **Důvody:** Rejstříkovému soudu náleží zkoumati správnost ohlášky jednateli podle § 26 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. soudu podané, při čemž má soud nejen právo, nýbrž i povinnost zkoumati též správnost a zákonitost předložených příloh. To zcela zřejmě vyplývá z ustanovení § 11 cit. zák. Proto také jest oprávněn soud, když při zkoumání příloh přijde v úvahu cizozemské právo a když o tomto právu sám nemá vědomosti, vyžádati si, jakž se i v souzeném případě stalo, poučení od ministerstva spravedlnosti. Usnesení ze dne 10. února 1932 není tedy nikterak v rozporu se zákonem a nelze proto rekursu přiznati oprávněnosti.

Požadavek rejstříkového soudu v usnesení ze dne 8. července 1932 jest jen důsledkem usnesení z předu uvedeného a musí tedy rekurentka požadovanou zálohu složit, poněvadž se šetření oním usnesením nařízené stalo v jejím zájmu.

Nejvyšší soud dovolací rekurs, pokud směřoval proti usnesení rejstříkového soudu ze dne 8. července 1932, odmítl, jinak mu nevyhověl.

Důvody:

Pokud stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu o složení zálohy 500 Kč na dávku za úřední výkon a kolku za 8 Kč na osvědčení, jde o dovolací rekurs proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce ná-